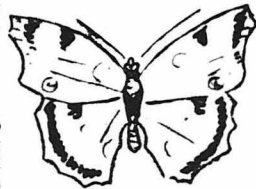
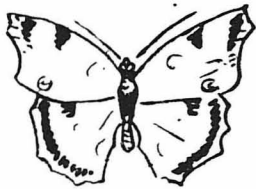

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μισρέ μου ντιουβόβι, είτε ή Ματρένα Πετρόβνα, βάζοντας τόν χέρι της στον ώμο του Ρουλταμπιά, δέν κεντάζοντι καί ούς προς αυτό τό μέρος;

Καί τού έδωξε μέ τή σισιά της τήν τραπέζαρια.

— Όχι, όχι!... απάντησε ό Ρουλταμπιά. Έίδα τό πρόσωπό σας, καρδιά, καί αυτό μέ πληροφορούσε άρκετά...

— Ναί!... Δέν έκανε τίποτε... Δέν έδουλέψαν κατά τήν άπουσία μας... Δέν άγγιξαν καθόλου τό πάτωμα... "Ό! πόσο εύνηχομένη είμαι... Τι άναχώρησι πού νοιώθω!... "Η τρομερές μου ιστορίες δολοφάνθαν δίεξ... "Ό, Νατάσα!... Νατάσα!... "Έχω δίκιο πού σ' άγαλιώ τόσο... "Όταν τή είδα νά μάς άγίνη καί νά φέρη έννοιωμα τό πόδια μου νά δρόκναι, άγαλιμένη μου μικρούλη... "Όταν μάς είπε: «Άφαιώνισα κάτι στή βίλλα... Πηγαίνω καί θά ξαναγυρίσω άμέσως», νομίζω πώς δέν θά είχα τή δύναμι νά κάνω πειά ένα βήμα... Μά είμαι τώρα τρισευχαρισμένη... "Ό! τό μεγάλο βάρος έφερε άσ' τήν καρδιά μου χωρίς σέ σάς, σέ σάς, μικρούλη μου καί άγαλιμένη ντιουβόβι...

Κι άφού τόν φίλησε σάν μητέρα, ξαναγύρισε στή θέσι της, κοντά στό στρατηγό...

***

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΟΥ ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ

Η ύπόθεσι της μικρής κρύτης τού πατώματος, στην όποια δέν έδουλέψαν καθόλου, δέν άποδεικνύει τίποτε, ούτε κατ' όνομα της Νατάσας, παρ' όσα σκεπάζεται σχετικώς ή λογική μου φίλη Ματρένα Πετρόβνα. Πολύ πιθανόν ή Νατάσα — άν, έννοείται, εν' αυτή πού άνοίξε τήν τρύπα — νά μισούσε ότι τήν άντεκλήθησαν άσ' τή μεγάλη προσοχή πού δίνει ή στρατηγία στό πάτωμα, εξετάζοντας τό αδιάκαστο καί άνωσιρώνοντας κάθε τόσο τόν τάπητα. Μπορεί έπίσης νά τό μισούσε άσ' τήν ξαναγική ευχαρία πού τήν δίνασε νά έργαστή μέ όλη της τήν άνεια στό πάτωμα, κατ' ή διάφορα τού περιπάτου. Πάντως ή Ματρένα Πετρόβνα δέν ίστοριούσε καθόλου ότι ή καρδιά πού έστρησε μέ τόν περιπάτο, άφορούσε προπάντων αυτή τήν ίδια. "Ήξερα εκ των προτέρων ότι ή Νατάσα θ' άπουσίαζε από τόν περιπάτο, καί όμως δέν περιέμενε τίποτε εκ μέρους της, γιατί ή νέα αυτή δέν είνε καθόλου κούνη. "Ήθελε, είχα ανάγκη νά βεβαιώθω, ότι ή Ματρένα δέν μισεί τή Νατάσα καί ότι δέν ήταν αυτή πού έκανε τις προσομασιές της άποκρίτως τού πατώματος υπό τέτοιες συνθήκες. Όσο νά κτισθή νά κατηγορήσει τή Νατάσα ότι θέλει νά σκοτώσει τόν πατέρα της. Τώρα όμως είμαι βέβαιος πώς δέν έκανε τίποτε καί πώς αγαπά τήν προνοή της. "Αν ή Ματρένα είχε ψυχή τέρατος, ή ευχαρία πού της παρουσιάζονταν ήταν περιφάνη. Η άπουσία της έπί ένα τέταρτο της ώρας στή βίλλα, καί αυτά έστρεψε νά σπαζώσουν τή Ματρένα, τήν όποια μετά τήν επιστροφή μας έστειλε μόνη της στην τραπέζαρια νά εξετάσει τήν τρύπα τού πατώματος, ν' άφαιρέσει καί τά τελευταία κομμάτια της σανίδας, άν αυτή είχε άφαιρέσει καί τά πρώτα. Κι' έτσι ή Νατάσα θά ήταν χαμένη. Μά ή Ματρένα ξαναγύρισε ειλικρινά, τραγικά εύνηχομένη, γιατί δέν άνευλόγησε τίποτε τό καινούργιο καί' έτσι έχω τήν ύλική άπόδειξι πού μου χρειάζονταν. ΤΩΡΑ ΜΙΛΟΥΝΑ ΤΗΣ ΜΙΑΝΣΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΥΠΑ ΤΗΣ ΚΑΡΦΙΤΣΑΣ. ΜΟΥ ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΟΤΙ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΙΑ ΑΥΤΗ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΕΠΕΓΕΙΡΕΙ ΠΟΛΥ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΠΑΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΦΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΤΩΜΑΤΟΣ.

V

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΧΕΡΙ

Μετά τήν άναχώρησι της Ματρένας, ό Ρουλταμπιά καθέθηκε στόν κήπο. Μά δέν ήταν πειά εκεί ούτε ό άλλος, ούτε ό δύο ύπασπιστάι τού στρατηγού. Είχαν εξαφανισθεί καί ό τριεξ. "Ο Ρουλταμπιά ήθελε νά μάθη άμέσως πού είχαν πάει. Προχώρησε γρήγορα ως τήν καγκελλάτορα της εισόδου τού κήρου καί είδε νά έ-

ξαφανίζεται στό βάθος τού δρόμου τό άμάξι τού στρατηγού. "Όσο γιά τούς δύο άξιωματικούς, ό θυρωρός Έμομάι τού έδωσε μέ χειρονομίες νά καταλάβη ότι είχαν βγει μαζί έξω λίγα λεπτά μετά τήν άναχώρησι τού κημάχου. "Ο Ρουλταμπιά έστρεξε άμέσως έστραφίον τους, παρακολούθηοντας τά ίχνη τους άπάνω στό μουσαμείο χύμα. Προχώρησε σκεπτικός καί μέ προσήλαξι, όταν, έξαφνα, ήχος φωνών τόν έκανε νά σπρώξει τό κεφάλι του καί νά κοιτάξή πίσω από ένα δέντρο.

Σέ εύκολες βηματών άπόστασι από καί στεκόνοτουσαν ή Νατάσα καί ό Βόρξς καί φανόντουσαν πώς είχαν πούδ ίσηρη σέζήτησι. "Ο άξιωματικός στεκόταν όρθιος καί όλοποιος μπροστά της, κατωμαρμαμένος, μέ βλεμματικά έχθρικά. Είχε τά χέρια του σταυρωμένα κάτω άσ' τόν στρατηγικό μανδύα του, τόν όποιο είχε οριμένο άπόξω στους ώμους του. "Όλη ή στάσι του έδειχνε μά περιφάνεια προσεδιημένη, ένα μεγαλειό. "Η Νατάσα τού έλεγε βιαστικά λόγια, τά περισσότερα μέ σιγανή φωνή. Κάθε τόσο άφανε νά της ξεφεύγη μία λέξι ρωσισκή, καί έπειτα ξαναγύριζε νά μιλή σιγά. Τέλος σκότσσε, καί ό Βόρξς, όστερ' από μία σύντομη σιωπή, πού τή χρησιμοποιήσε χωρίς άλλο γιά νά σκεπθθ, πρόφερε καθαρά αυτές τίς γολλιζικές λέξεις, τονίζοντας μία-μία τίς σιλλαβές τους:

— Μου ζητάτε ένα πράγμα τρομαχτικό!

— Πρέπει νά μου τό παραχωρήσετε! απάντησε ή νέα έντονα. "Ακούετε, Βόρξς; Πρέπει!

Κι' άφού έφίξε μία ματιά γύρω της χωρίς ν' άνακαλύψη τίποτε τό ύποπτο, κάμφωσε τό βλέμμα της μέ τρυφερότητα στόν άξιωματικό, έντο τό στόμα της ψήφισε: «Ίδου μου!».

Τότε ό νεαρός άξιωματικός δέν κούνησε ν' άντισταθί στή γοητεία τού βλέμματός της καί τή γλυκύτητα της φωνής της. Πήρε τό χέρι πού τού άπλωνε ή νέα καί τό φίλησε μέ πάθος. Καί τά μάτια του πού ήταν κωφομαένα στή Νατάσα, έλεγον ότι της παραχωρούσε ότι ήθελε καί όλολογούσαν τήν ήγη του. Τότε εκείνη τού είπε, κεντάζοντας τόν πλάτη μέ τό ίδιο άξιοματικό βλέμμα: «Α πό ψε!».

Καί ό Βόρξς της απάντησε: «Ναί!... Ναί!... "Α πό ψε!».

Άμέσως ή Νατάσα τράβηξε τό χέρι της, έκανε νόημα στόν άξιωματικό ν' άπομακρυνθί, καί αυτός ύπάκουσε. "Η Νατάσα έμεινε μερικές άκόμα στιγμές εκεί, βδυσμένη στίς σκέψεις της.

"Ο Ρουλταμπιά είχε ξαναπαίει κούλας τό δρόμο της βίλλας. "Η Ματρένα Πετρόβνα παραμόνευε τήν επιστροφή του, καθισμένη στό πρώτο σκαλοπάτι της εισόδου της βεράντας. Μόλις τόν είδε, έφρεξε πώς αυτόν καί τόν τράβηξε στην τραπέζαρια.

— Είνε κανείς μέσα στό σπίτι; τή ρώτησε.

— Κανείς. "Η Νατάσα δέν γύρισε άκόμα καί...

— "Η Νατάσα θά γυρίσει άμέσως, τή δέκασε ό Ρουλταμπιά. Θά τή ρωτήσετε από πού έρχεται, άν είδε τούς ύπασπιστάς τού πατέρα της καί, σέ περίπτωση πού θά σέ απάντηρη ότι τούς είδε, θά τή ρωτήσετε μήπως της είπαν άν θά ξαναγυρίσουν άκόμα.

— Μάλιστα, μαζέ μου ντιουβόβι. Οι άξιωματικοί έργναν χωρίς νά ξέρω πώς...

— "Α! τή δέκασε ό Ρουλταμπιά. Πηδ ή Νατάσα γυρίσει, δώστε μου όλες τίς καρφίτσες τών καπέλων της.

— "Ε; έκανε κατόπληκτη ή Ματρένα.

— Είπα νά μου δώσετε όλες τίς καρφίτσες τών καπέλων της. Γρήγορα!...

"Η Ματρένα έστρεξε γρήγορα στό δοκάτιο της Νατάσας καί ξαναγύρισε μέ τριεξ μεγάλες καρφίτσες, μέ κεφαλάκια τεχνικά δουλεμένα.

— Αυτές είν' όλες; ρώτησε ό Ρουλταμπιά.

— Αυτές βοήκα μόνο. Εξώ πώς έχει δύο άλλες άκόμα. Θά τίς έχη ίσως στό κεφάλι της, γιατί δέν τίς βοήκα πουθενά.

— Πηγαίνετε αυτές εκεί πού τίς βοήκατε, είτε ό Ρουλταμπιά, άφού έφίξε μία ματιά στις καρφίτσες.

"Η Ματρένα ύπάκουσε καί ξαναγύρισε σέ λίγο, μη καταλαβαί.

Πήρε τό χέρι πού τού άπλωσε ή νέα καί τό φίλησε.

νοντας τίποτε απ' όσα συνέβαιναν.

— Καί τώρα, είτε ο Ρουλιταπιλά, φέρετε μου και τις δικές σας καρφίτσες... Ναι, τις καρφίτσες των καπέλλων σας...

— Έ;... Δεν έχω παρά μόνο δύο... Νά τες!... είτε βγάζοντας δύο καρφίτσες απ' το καπέλλο της, που τό είχε πετάξει γνωρίζοντας απ' τον περσιότα, σέ μιιά πολυθρόνα.

Ο Ρουλιταπιλά έβριζε πάλι μιιά ματιά στις καρφίτσες και, δίνοντας τες πίσω στη Ματρένα, της έλεγε:

— Ευχαριστώ... Νά ή κόρη σας...

Πράγματι, ή Νατάσα παρουσιάστριζε εκείνη τή στιγμή, χαμογελώντας ή και ροδοκόκκινη.

— "Α! Έκανε λαχανιασμένη. Έψαξα παντού για νά σάς βρω... Ο περσιότασ έκανε καλό στον πατέρα;

— Ναι... Αναπαύεται τώρα, απάντησε ή Ματρένα. Άλήθεια, σιγάνηρες τον Βόρι και τον Μιχάλη;

Η Νατάσα φάνηκε νά διατάξη μιιά στιγμή, μιιά στιγμή μόνο, και έλεγε:

— Ναι, πού όλλογυ.

— Δεν σού έβλεαν άν θα ξαναγορίσουν άπόψε;

— Όχι! απάντησε ή νέα, έλαφρά παρακίνη. Μά γιατί όδες αυτές ή έρωτήσεις;

Και κοζιάνισε περισσότερο.

— Γιατί βρισώω παράδοξο, απάντησε ή Ματρένα, πώς έβριγαν έτσι χωρίς νά μάς προειδοποιήσουν, χωρίς νά πουν λέξι, χωρίς νά ρωτήσουν τον στρατηγό μήπως τούς χροιάζεται. Έβλε και κάτι άλλο πού παράδοξο άκόμα... Μήπως είδες μαζί τους τον Κάλτσοφ... ναι, τον μεγάλο αυλάρη;...

— Όχι.

— Περίεργο! Ο Κάλτσοφ ήθελε μιιά στιγμή, μίηρε στον κήπο και έφηνε χωρίς νά μάς ιδή, χωρίς ν' άνέβη νά πη μιιά λέξι στο στρατηγό.

Η Νατάσα έκανε ένα είς και άδιάρρητο σήμασε τό χέρι της και τράβηξε την καρφίτσα του καπέλλου της. Ο Ρουλιταπιλά κίτταζε αυτή την καρφίτσα, χωρίς νά πη λέξι. Η νέα κόρη δεν φαινόταν ν' αντιλαμβάνεται πειά την παρουσία τους. Αποροφημένη όλόκληρη από τις σκέψεις της, έβγαλε τό καπέλλο της, τού ξανατέφερε την καρφίτσα και πήγε νά τό κρεμάσει στη βεράντα. Ο Ρουλιταπιλά δεν την άφινε απ' τά μάτια του, ενώ ή Ματρένα κίτταζε τον ρεπόρτερ σάν αποβλακωμένη. Η Νατάσα ξανατέρασε τό σαλόνι και πήγε στό δωμάτιό της, περνώντας από τό μικρό σαλόνι, πού τό είχε και για μπουκντοιά της.

Όταν ή Ματρένα έμεινε μόνη με τον Ρουλιταπιλά, έδρε ότι ο νέος δεν άφινε απ' τά μάτια του τή γωνία της βεράντας, όπου ή Νατάσα είχε κρεμάσει τό καπέλλο της. Πλλά σ' αυτό τό καπέλλο βρισκόταν εν' άλλο, στο όποιο ήταν περισημένη μιιά καρφίτσα.

— Τίνος εν' αυτό τό καπέλλο; ρώτησε ο Ρουλιταπιλά. Δεν τό είδα άκόμα στο κεφάλι κανενός.

— Της Νατάσας! απάντησε ή Ματρένα.

Και θέλησε νά προχωρήσει. Μά ό νέος τήν κράτησε, προχώρησε ο ίδιος στη βεράντα και, χωρίς ν' άγγιξει τό καπέλλο, άνυψώθηκε στις μύτες των παπουτσιών του και έξήσισε την καρφίτσα. Κατόπιν ξαναγύρισε πρός τό μέρος της Ματρένας. Έμεινε τότε άνακαλύπτε στο πρόσωπο τού μικρού της φίλου μιιά φευγαλέα σμυγνήση.

— Θα μου εξηγήσετε τί συμβαίνει; τον ρώτησε.

Τότε ο Ρουλιταπιλά της έρωξε ένα κεραυνοόλο βλέμμα και της έπεσε σιγά:

— Θα διατάξετε άμέσως νά σεβριριστή τό δειπνο στη βεράντα. Καθ' όλη τή διάρκεια τού δειπνου, πρέπει ή πόρτες τού μικρού σαλονιού της ύπηρεσίας και της βεράντας πού βλέπει στο μεγάλο σαλόνι νά μέινουν άνοιχτές. Με καταλάβετε; Μάλις δώσετε αυτές τις διατάγες, θ' άνέβητε στο δωμάτιο τού στρατηγού, θα καθήσετε απέναντι στο προσωπικό του και δεν θα κοινηθήτε καθόλου από εκεί. Θα καθήτε μονάχα όταν θα σεβριριστή τό δειπνο και δεν θ' άσχολήθητε πειά με τίποτε.

Καθώς έλεγε τά λόγια αυτά, γέμισε τήν πύα του. Τήν άναψε κατόπιν βγάζοντας ένα στεναγμό άνακουρίσεως και, άφου έπεσε στη Ματρένα ένα τελευταίο επιγράμμετο β, καθέθηκε κάτω στον κήπο, κινιόντας άπόρητα. Θά έλεγε κανείς πως είχε νά κινιήσει τήν πύα του όσα του άρχιστον μέρες. Δεν φαινόταν καθόλου νά σκέφτεται, μά νά διασκεδάζει. Καί πράγματι, άρχισε νά παίζει σάν τραλλός με τό Μιλίνα, τό άγαπημένο γατάκο της Ματρένας, πού τό κληνούσε έδδ και έσει.

Τό δειπνο, κατά τό όποιο ξαναανατήρησαν ο Ρουλιταπιλά, ή Ματρένα και ή Νατάσα, ίσηζε άριστά χαρομένο. Ο νεαρός ρεπόρτερ έλεγε ότι βεβαιωνόταν όλοένα και πού πολύ ότι όλο τό μυστήριο της άποτειρίας της άνθοδότησης ήταν, άπόλυστα, μηχανορραφία της άστνομίας. Η Νατάσα είχε κι' αυτή τήν ίδια γνώμη κι' έτσι βεβήθηκαν σίγουροι σέ όλα.

Μά καθ' όλη τή διάρκεια της σινομιλίας, ο νεαρός ρεπόρτερ έννοιωθε μέσα τον πραγματικό τραύμα πού προήρχετο από τήν κωνική κι' άδέξια γαλήνη, με τήν όποια ή νέα άκουγε κάθε κατηγορία κατά της άστνομίας και προσπαθούσε νά τούς κινή νά πιστέψουν ότι ο στρατηγός δεν διέτρεχε κανένα άμεσο κίνδυνο.

Άσυνήθως τή Νατάσα νά μιλάει έτσι, ο Ρουλιταπιλά ανατριχίλαζε κι' άμπεβάλλε για τήν άδωότητά της. Όσο ψυχολογούσε αυτή τή νέα, τόσο μεγαλύτερη ζάλη έννοιωθε... Η ψυχή της ήταν πραγματική άδυσσος!

Τίποτε τό ένδιαφέρον δεν συνέθη κατά τή διάρκεια τού δειπνου. Πολλές φορές, παρ' όλη τήν άνυπομονία πού έδειχνε ο Ρουλιταπιλά, ή Ματρένα είχε στραφεί απ' τό τραπέζι κι' είχε άνεβή κοντά στο στρατηγό. Καθέβαινε δέ πάλι, λέγοντας:

— Έβλε ήγους. Μά δεν κομιάται! Δεν θέλει τίποτε! Μου έλεγε μόνο νά τό έτοιμάσω τό ναρκωτικό του. Έβλε διατηρησιμένος... Παρ' όσα κι' άν λέει, δεν μπορεί νά κινή χωρίς αυτό...

— Έσι, μαμά, είτε ή Νατάσα, θα έτρεπε νά πάρη κάτι για νά κλορηξέ νά κομηθή. Λένε πως ή μορφίνη εινε πολύ καλή.

— Έγώ, είτε ο Ρουλιταπιλά, τού όποιο τό κεφάλι έρωξε βαρύν από όλλογον στιγμών, πότε στον ένα όμο του και πότε στον άλλο, έγώ δεν έχω άνάγκη από ναρκωτικό για νά κομηθώ. Καί άν πού τό έπιτρέψει, πού άμέσως νά πέσει στο κρεβάτι μου...

— Τότε, μικρό μου κι' άγαπημένο μου ντουοόδι, είτε ή Ματρένα, νά σέ πάω έγώ μέσα στην ίγλαλιά μου...

Κι' ή Ματρένα άπλωσε τό παρτέλι χέρια της, για νά πάρη σ' αυτά τον Ρουλιταπιλά σάν πτεματέ.

— Όχι, όχι! Θά πάω μόνος μου! διαμαρτυρήθηκε ο Ρουλιταπιλά, κίνοντας τόν ντροπισμένο για τή νύστα του.

— Έ, τότε, είτε ή Νατάσα, άς τόν συνοδεύσουμε κι' οι δύο στην κάμαρή του. Θέλω ν' άνέβω άπάνω για νά πώ και τήν καληνύχτα στον πατέρα. Ο ύπνος θα κινή καλό σέ όλους μας.

Άνέβηκαν κι' οι τρεις στο επάνω πάτωμα. Ο Ρουλιταπιλά, χωρίς κίν νά πάη νά δη τον στρατηγό, πλάγισε. Η Νατάσα φίλησε δύο φορές στον πατέρα της, τον κληνύχτισε και καθέθηκε πάλι κάτω. Πίσω της τήν κλοούθησε ή Ματρένα, έβλεπτε πόρτες και παράθυρα κι' άνέβηκε πάλι επάνω. Πήγε νά κλείση τήν πόρτα τού κεφαλοσκαλου και είδε τότε τον Ρουλιταπιλά καθιμένο στο κρεβάτι του, με τά χέρια σταυρωμένα, σάν νά μίν είχε καμιά διάθεση νά κομηθή καθόλου.

Η φυσιογνωμία του ήταν τόσο παράδοξη και σκεπτική, όστε ή άνησυχία της Ματρένας, ή όποια εκείνη τήν ήμέρα δεν καταλάβαινε τίποτε από τά λόγια του και τά έργα του, μεγάλωσε μονομιάς.

— Κυρία, της έπε, σάς άκουσα νά κλειδώνετε τήν πόρτα τού κεφαλοσκαλου πού βλέπει στην κάμαρή σας. Σας παρακαλώ νά τήν άνοιξετε άμέσως...

Η Ματρένα υπάκουσε με μιιά ταραχή πού μεγάλωσε όλοένα. Στην έπιστροφή της δεν κρατήθηκε πειά και απάντησε εξηγήσεις. Ο Ρουλιταπιλά γλυστρησε άνάλαφρα απ' τό κρεβάτι του και, στέκοντας απέναντί της, μά κινιόντας κάτι άλλο κι' όχι τή στρατηγία, έλεγε:

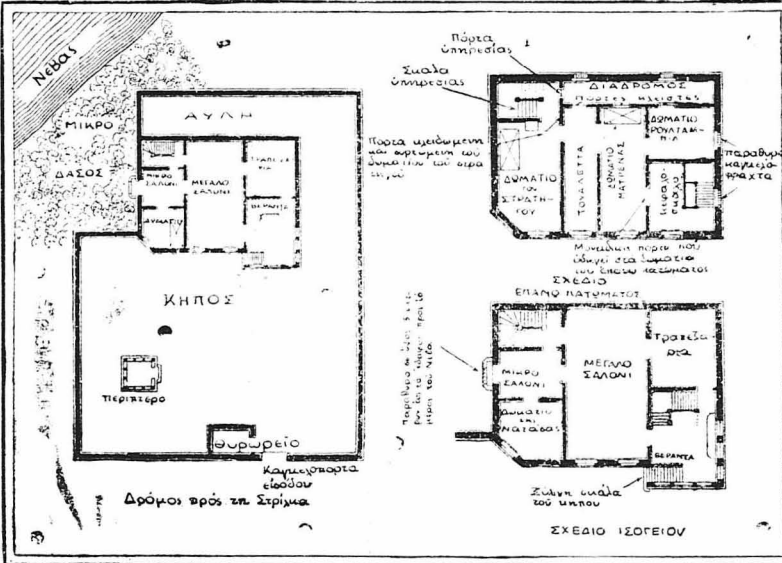
— Πρέπει νά ξερετε ότι θα ξαναρχισή, ίσως άμέσως, ή άπόπειρα της άνθοδότησης!

Η Ματρένα είχε καθήσει σέ μιιά πολυθρόνα. Μά, μόλις άκουσε αυτά τά λόγια, πετάχτηκε άπάνω, σάν νά είχε νοιώσει μιιά βούβα από κάτω της. Όστόσο, ξανακάθησε, ύπακούοντας σ' ένα ένεργητικό βλέμμα τού Ρουλιταπιλά, ο όποιος της συνέδρασε νά παραμεινεί άκίνητη.

— Θα ξαναρχισή ή άπόπειρα της άνθοδότησης! μουρμούρισε ή φτωχή γυναίκα με φωνή λαχανιασμένη. Μά δεν υπάρχει ούτ' ένα λουλούδι στην κάμαρα τού στρατηγού. Μά, Θεέ μου, γιατί μου μιλάτε χωρίς νά με κινιάτε;... Τί εννε;... Τι συμβαίνει;

— Μή γυρίζετε πίσω! Μήν κάνετε όσα μιιά κίνησι!... Μ' άκούετε; Μιλάτε σιγά...

— Μά, είτε, τραύλιζε ή φτωχή γυναίκα, ότι θα ξαναρχισή ή άπόπειρα της άνθοδότησης... Πάμε στο δωμάτιο τού στρατηγού! (Άσουλουθεί)

Σχεδιάγραμμα της βίλλας τού στρατηγού Τρεμπασσόφ.